

Никола Вапцаров
Селска хроника

По радиото някой
шумно спори.
С кого?
Не знам.
А може би с народа.
Говори си и нека си говори,
нали затуй му плащат хората.

„Държава има,
има власт, която
неспирно бди
за ваште интереси.
Хвърлете лозунга!
Плаката на земята!
Народът е доволен,
сит
и весел.“

Във кафенето
някой се изсекна
и дълго трна
със здравите опинци,
игледа се и каза уж полека:
– Комай ни лъжат
тия синковци.
А и в писанието
писано е божем:

„Глас народен – глас божи.“
– Комай си прав –
обади се от ъгъла
един младеж
със глас от глад изстинал, –
нали така ви лъгаха
и през
петнайсега година?

И ако нас ни карат
да умираме,
а ако нас ни тикат
към куршумите,

то сигурно и лудия
разбира,
че ние трябва
да си кажем думата.

Та казвам аз,
понеже няма
олио
и хлябът е
от мъката по-чер,
един е лозунга:
Терора долу!
Съюз със СССР!

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11423>]